

λαγόντες τῶν συχῶν τῶν Κυκλώπων ἐνοχλήσεων, ἀνεκέρυζαν αὐτὸν βασιλέα. Τὸ πολίτευμα τῶν Φαιάκων ἦτο βασιλεία ἀριστοκρατική. Ἡ ἐξουσία τοῦ βασιλέως δὲν ἦτο ἀπόλυτος. Αὕτη περιωρίζετο ἐκ τῶν εὐπατριδῶν, τῶν ὁποίων προΐστατο ὁ βασιλεὺς, ὅστις ὅμως ἐθεωρεῖτο ὡς εἷς ἐξ αὐτῶν. Τὸ πολίτευμα τῶν Φαιάκων παριστᾷ ὁ Ὀμηρος διὰ τοῦ ἐξῆς στίχου

Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες !
Ἄρχοι κρίνουσι, τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός (1).

(Ἐπεται συνέχεια)

(Ἐκ τῆς ἀνεκδότου ἱστορίας τοῦ Κερκυραίου Κυρίου Ἀλεξάνδρου Τόμπρου).

Ο ΜΥΣΣΗΡΙΩΔΗΣ ΘΑΛΑΜΟΣ.

ΥΠΟ ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΔ.

ΕΝ ἔτει 1781 ἡ κόμησσα Δὲ Ζωκούρτ συγκατέκει μετὰ τῆς θείας αὐτῆς Ὀλίβας Δ' ὡς ἐμὲρ εἰς τὸν πύργον τῆς Ῥωβίλλης, ὀλίγας μόνον λεύγας ἀπέχοντα τῆς πόλεως Καέν. Ὁ ἀντιστρατηγὸς Δὲ Ζωκούρτ διώκει τὸν κατὰ τὰ Γαλλικὰ μεθόρια στρατόν. Καὶ ἡ μὲν κόμησσα ἦν εἰκοσαετής καὶ ὠραιότατη, ὁ δὲ σύζυγός της πολλῶ πλέον αὐτῆς ἠλικιωμένος ὢν, τὴν ὑπερηγάπα. Οἱ σαραντάριδες εἶναι πάντοτε ζηλοτύποι, ὡς εἶναι πασίγνωστον, καὶ ὁ Κ. Δὲ Ζωκούρτ δὲν ἐζηρεῖτο ἴσως τοῦ γενικοῦ κανόνος, δὲν ὠμοιάζεν ὅμως τοὺς ζηλοτύπους καὶ ἀποτόμους ἐκείνους γέροντας τῶν κωμωδιῶν, ἀλλὰ τούναντίον προσεφέρετο μετὰ πολλῆς πραότητος καὶ γλυκύτητος πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἣτις ἐφ' ἑτέρου ἐξεπλήρου αἰεποτε μετ' ἀμέμπτου ἐπιμελείας τὰ συζυγικά αὐτῆς καθήκοντα. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ὁ γάμος δὲν ἔφερεν εἰς αὐτὴν πλήρη καὶ ἀμιγῆ λύπης εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ τοῦτο ἦν μυστήριον καὶ οὐδεὶς ποτὲ ἐτόλμησε νὰ ἐρωτήσῃ τὸ αἴτιον τῆς ἀνησυχίας καὶ ἀορίστου, ὡς εἶπεν, μελαγχολίας της.

Ἡ δὲ κυρία Ὀλίβα Δ' ὡς ἐμὲρ ἦν ὑψηλὴ καὶ ὠχρὰ καὶ εἶχε διανύσει τὴν ὀγδόην πενταετηρίδα της, πρᾶγμα ὅπερ πολὺ τὴν δυσηρέσκει, δύο δὲ τινα ὑπερηγάπα ἡ γραῖα κόρη ἐν τῷ κόσμῳ, τοὺς Παρισίους, καὶ τὸν γάμον δυστυχῶς ὅμως εἶχε μείνει ἄγαμος, καὶ ἔζη εἰς τὴν ἐξοχὴν ἡ δὲ διπλῆ αὐτῆ ἀτυχία ὑπερεστράχυνε τὸν στρουφνὸν χαρκατῆρά της καὶ τὴν ἑκάμει δύστροπον καὶ φθονερὰν

καὶ ἡμέρα δὲν παρήρχετο χωρὶς νὰ βασανίσῃ τὴν ἀνεψιὰν της, ἣτις ὑπέφερε μὲ ἀγγελικὴν τφόντι ὑπομονὴν ὅλας της τὰς ἰδιοτροπίας.

Ὁ πύργος τῆς Ῥωβίλλης ἦτο κτίριον παμπάλαιον, σεσαθρωμένον, ἀπαισίας ὕψους καὶ πενθίμου, ἀλλ' ὁ κύριος Ζωκούρτ τὸν εἶχεν εἰς ἰδιαιτέραν συμπάθειαν, ἄγνωστον διατί, καὶ ὅταν ἀνεχώρησεν εἰς τὰ σύνορα ἐξέφρασεν εἰς τὴν σύζυγόν του ἐπιθυμίαν καὶ τὴν παρεκάλεσε νὰ κατοικήσῃ ἐκεῖ ἐν τῷ διαστήματι τῆς ἀπουσίας του, ἂν καὶ εἶχε πολλὰ ἄλλα κτήματα ὅχι εὐκαταφρόνητα. Καὶ ἡ μὲν Κυρία Ὀλίβα διῆρ ῆξε φανερὰ τὰ ἱμάτιά της ἀλλ' ἡ κόμησσα προθυμοποιουμένη νὰ προλαμβάνῃ πάντοτε τὰς ἐπιθυμίας τοῦ συζύγου της, ἀπεχαιρέτησε τοὺς Παρισίους ἄνευ παραπόνων.

Ὁ πύργος τῆς Ῥωβίλλης, εἰς τὴν κάτω Νορμανδίαν κείμενος, εἶχεν ἀποκτήσει φήμην κατοικίας μυστηριώδους καὶ φανταστικῆς, ὅχι ὅμως ὀλόκληρος, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡ δεξιὰ αὐτοῦ πτέρυξ, διότι τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα καὶ τὸ μέσον εἶχεν ἐπισκευάσει νεωστὶ ὁ Κ. Ζωκούρτ πρὸς ἰδίαν του χρῆσιν. Περὶ τῆς δεξιᾶς λοιπὸν πτέρυγος διηγοῦντο μυρίους ὅσους μύθους καὶ ἰδίως περὶ ἐνὸς αὐτῆς δωματίου, τὸ ὁποῖον ὁ χρόνος ἐσεβάσθη κατ' ἐξαιρέσειν, ἐνῶ ὅλα τὰ λοιπὰ μέρη τῆς οἰκίας κατηρείπωσεν. Ἐκαλεῖτο δὲ θάλαμος τῆς εἰκόρος καὶ οὐδεὶς μὲν οὐδέποτε ἐτόλμησε νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης, ἣτις ἦν τὸ μόνον διασωζόμενον ἐν αὐτῷ ἐπιπλόν, ἀλλ' ἐκ παραδόσεως ἐφημιζετο καὶ ἐπιστεύετο ὅτι τρομακτικὰ πρᾶγματα διεδραματίζοντο ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ ἅμα ἐσήμαινε τὸ μεσονύκτιον.

Ἦτο τότε καρδία τοῦ χειμῶνος καὶ πρὸ ἐξ μηνῶν ὁ Κ. Δὲ Ζωκούρτ ἔλειπε μίαν λοιπὸν ἐσπέραν ἡ κόμησσα πρὸ πολλῶν ὥρων καθημένη συνδιαλέγετο κατὰ τὸ σῆνηθες μετὰ τῆς θείας αὐτῆς, καὶ εἶχε πλέον ὑπὲρ μέτρον βαρυνθῆ τὴν ἀδολεσχίαν της, διὰ τοῦτο καὶ ἡ συνομιλία συχνὰ διακοπτομένη ἤρχιζε πάλιν ἐπὶ ἀσημάντων ὅλως ἀντικειμένων. Διότι ἡ κυρία Ὀλίβα ἠγάπα νὰ ὀμιλῇ περὶ γυναικείου συρμοῦ, καὶ πρὸ πάντων ἠγάπα νὰ κακολογῇ τοὺς φίλους καὶ τὰς φίλας της ἀλλ' ἐκείνο τὸ ὅποιον τὴν κοτεγορήτευεν ἦτο ἡ ὀμιλία περὶ ποιήσεως καὶ πλατωνικῶν ἐρώτων. Ἡ δὲ κόμησσα ἐν ἀγαθότητι προσεποιεῖτο ὅτι ἤκουε προσεκτικῶς καὶ ἀπῆντα ἐνίοτε ἀλλ' ὅπως ἐφθανε, διότι πρᾶγματι δὲν προσεῖχε διόλου εἰς τὴν ὀμιλίαν.

— Δὲν ἔλαβες κάμμιαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Κ. Δὲ Ζωκούρτ; ἠρώτησεν αἰφνης ἡ Κ. Ὀλίβα.

(1) Ὀμηρος. Ὀδυσ. Θ', στιχ. 390.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐξύπνησε φαίνεται τὴν κόμησαν.

— Καὶ τί σοὶ γράφει ὁ ἀγαπητὸς αὐτὸς κόμης; ὑπέλαβε πάλιν ἡ θεία.

— Μοὶ ἀναγγέλλει ὅτι προσεχῶς ἔρχεται.

Ἡ Ὀλίβα κροτήσασα τὰς χεῖράς της αἰτινες ἐχαρakoῦντο ὑπὸ ὄχι ὀλίγων ρυτίδων ἀνευδότως καταπολεμηθέντων — Τί εὐτύχημα! ἀνέκραξε μετὰ παιδικῆς παραφορᾶς, θὰ φύγωμεν τέλος πάντων ἀπὸ τὴν ἀποτρόπαιον αὐτὴν φυλακὴν καὶ θὰ ὑπάγωμεν εἰς Παρισίους, εἰς τὴν πηγὴν τῶν χαρίτων, τῆς καλλονῆς καὶ τῶν ἡδονῶν ὀλίγον ἀκόμη, Κλαίρη, καὶ σὲ βεβαίῳ θ' ἀπέθνησκον ἐδῶ.

Ἡ νέα γυνὴ εἶχεν ἀλλοῦ τὸν νοῦν της, ἡ δὲ Ὀλίβα τὴν παρετήρησε περιέργως καὶ πονηρῶς μειδιάσασα.

— Ἡ δὲ ἄλλη ἐπιστολή; ἠρώτησε μυστηριωδῶς πως.

— Ποία ἄλλη; ἠρώτησεν ἡ Κλαίρη κυττάξασα τὴν θείαν της ἐν ἀπορίᾳ.

— Ἡ ἄλλη ἐπιστολή.

Ἡ κόμησασα δὲν ἡδυνήθη τότε νὰ κρύψῃ τὸν τρόπον της, ἔθεν ἐταράχθη, ἐρυθρίασε καὶ ἐταπείνωσε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἡ ἄλλη .. εἶπεν ἀμηχανοῦσα εἶναι μιᾶς παλαιᾶς μου φίλης .. ἄλλοτε συμμαθητρίδας μου.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Κ. Δ' Ὀντεμὲρ, μειδιῶσα ἔτι εἰρωνικώτερον, καὶ δὲν τὴν γνωρίζω, Κλαίρη, ἐγὼ αὐτὴν τὴν φίλην;

— Νομίζω, ὄχι.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Λουκία Δε Βαλμεράν, ἀπεκρίθη ἡ κόμησασα ἀγωνιζομένη νὰ καταστήσῃ τὴν φωνὴν της ἀτάραχον.

Ἡ Ὀλίβα ἐσηκώθη τότε καὶ ἀνάψασα τὸ κηρίον της εἶπε

— Τὸ ὄνομα τοῦτο δὲν μοὶ εἶναι ὅσον νομίζεις ἄγνωστον· τὸ ἀπῆντησα εἰς πολλὰ μυθιστορήματα .. Κλαίρη, καλὴν νύκτα, ἀγαπητὴ μου ἀνεψιά.

Ταῦτα εἰπούσα καὶ βίψασα ἐπὶ τῆς νέας γυναικὸς ἐν τελευταίον καὶ ἀνηλῆες βλέμμα, ἀνεχώρησεν ἀγερῶως. Τῆς δὲ Κλαίρης τὸ περικαλλὲς πρόσωπον ἐπεσκίασε δυσαρσεκεῖας νέφος.

— Δὲν ἔπρεπεν ἴσως, διελογίσθη, νὰ τηρήσω μυστικότητά περὶ τοιαύτης ἀνοησίας. Καὶ ὅμως ἐξ ἄλλου μέρους ἡ μὲν θεία μου εἶναι ἀθυρόστομος, ὁ δὲ σύζυγός μου ζηλότυπος .. Δι' αὐτὸ

προτιμότερον εἶναι, φρονῶ, νὰ ἤξυρῶ μόνη ἐγὼ ..

Διεκόπη καὶ αὐτομάτως πως ἡ χεὶρ της διευθύνθη εἰς τὸ στήθος της καὶ ἐκείθεν ἀπὸ μίαν πτυχὴν τῆς αἰσθητῆς της ἐξήγαγεν ἐν μικροσκοπικὸν γραμμάτιον καὶ τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὴν φλόγα τῆς ἐστίας, ἀλλὰ κατόπιν μετανοήσασα τὸ ἤνοιξεν.

— Παιδάριον! ἐψιθύρισεν, ἐνῶ οἱ ὠραῖοί της δάκτυλοι συνέθλιβαν περιφρονητικῶς τὸ χαρτίον· μὲ ἀπειλεῖ νὰ ἔλθῃ!

Ἦνοιξε τότε μίαν ἄλλην ἐπιστολὴν καὶ ἤρχισε νὰ τὴν διεξέρχεται μετὰ ῥαθυμίας· ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἦτο ἡ τοῦ Κ. Ζωκούρτ. Ἀλλὰ πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ τέλος τῆς πρώτης σελίδος, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ παρέδωκε τὸν νοῦν εἰς ὄνειροπωλήσεις ἀδιεξόδους καὶ ἀτελευτήτους, ἐξ ἐκείνων τὰς ὁποίας γεννᾷ ἡ κοπιῶσα φαντασία, ἡ μόνωσις καὶ ἡ σιωπή.

Ἡ Ὀλίβα εἶχε καὶ ἀνεψιὸν ὀνόματι Ραῦμόνδον καὶ ἡ Κλαίρη σινανεντράφη μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν πύργον τοῦ Ὀντεμὲρ ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων· ἔταν δὲ ἔφθασε τὸ δέκατον πέμπτον ἔτος ὁ Ραῦμόνδος μετέβη εἰς Παρισίους πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν στρατιωτικῶν σπουδῶν του. Ἡ ἡμέρα τοῦ χωρισμοῦ ἐπῆλθε θλιβερά, διότι τὰ δύο παιδιά ἀντηγαπῶντο.

Ὁ δὲ Ραῦμόνδος ἀναχωρῶν καθικέτευσε τὴν Κλαίρην νὰ διαφυλάξῃ δι' αὐτὸν τὴν καρδίαν της μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς του. Ὅταν ἐπομένως μετὰ παρέλευσιν δύο ἐτῶν ὁ κόμης Δε Ζωκούρτ ἐζήτησεν αὐτὴν εἰς γάμον, ἐκείνη ἠρνήθη ἀντιτάξασα τὴν δοθεῖσαν εἰς τὸν Ραῦμόνδον ὑπόσχεσιν. Ἄλλ' ὁ κόμης ἦτο πλούσιος καὶ εἶχε βαθμὸν ἀντιστρατήγου καὶ τοι μὴ γέρων. Ἐπειδὴ δὲ τοιοῦτος γάμος ἐσύμφερεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τῆς Κλαίρης, οἱ γονεῖς της τὴν ἐβίασαν λέγοντες, ὅτι αἱ ἀντιβήσεις της ἦσαν παιδαριώδεις, καὶ μετ' οὐ πολὺ ὁ γάμος ἐτετέλεθη.

Ὁ Κ. Ζωκούρτ ἦτο ἄνθρωπος εὐγενοῦς συμπεριφορᾶς καὶ εὐφυῆς, ἀλλὰ σιωπηλὸς καὶ τόσῳ συνεσταλμένος ὥστε ἐνομιζέτο μᾶλλον ψυχρὸς. Οἱ λόγοι του, ὅσῳ προσηνεῖς καὶ ἂν ἦσαν, ἐξερχόμενοι τοῦ στόματός του ἐφαίνοντο αὐστηροί. Προσεφέρετο δὲ πάντοτε σοβαρῶς καὶ οὐδέποτε παρέβη τοὺς νόμους τῆς μᾶλλον ἀβρόφρονος ἐθιμοτυπίας. Καὶ εἰς τὸν στρατιωτικὸν αὐτοῦ βίον πρὸς τοῦτοις ἀπέδειξε μεγάλην νοημοσύνην καὶ γενναϊότητα, καθυποτάξας τοὺς ἐπαναστάντας πολίτας τῆς Γενέθης. Τοιοῦτος λοιπὸν ὢν, περιε-

ποιήθη τὴν νεαράν σύζυγόν του εὐθύς ἐξ ἀρχῆς μετὰ πολλῆς σπουδῆς καὶ τρυφερότητος, καὶ ζηλοτυπίαν ἂν ἔπασχε δὲν τὸ ἀπεδείκνυεν ἐν τῷ φανερῷ, διότι ἡ ζηλοτυπία αὕτη προήρχετο ὄχι ἐξ ὑποψίας, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξ ὑπερβαλλούσης δυσπιστίας περὶ τῆς ἀτομικῆς του ἀξίας· τὸσφ δ' ἐπιδειξίως ἔκρυπτε τὸ αἶσθημα τοῦτο, ὥστε μόνῃ ἡ γυναικεία δξύνοια ἠδύνατο νὰ τὸ ἀνακκλύσῃ, καθόσον μάλιστα, φύσει εὐγενῆς ὢν καὶ φιλόφρων, ὅσον οὐδεὶς ἄλλος, ἀείποτ' ἐδείκνυεν εἰς τὴν Κλαίρην ἀπεριόριστον ἐμπιστοσύνην. Ἐκείνη δ' ἀφ' ἑτέρου, καὶ τοι μὴ ἀγαπήσα αὐτὸν μὲ ἔρωτα, συνεκινήθη ὅμως πολὺ ὑπὸ τῶν πολλῶν περιποιήσεων του καὶ θεωρήσασα ὡς μεγάλην νίκην τὸ ὅτι κατώρθωσε νὰ κάμψῃ τὸν ἄκαμπτον ἐκεῖνον χαρακτῆρα, ἤρχισε προϊόντος τοῦ χρόνου νὰ αἰσθάνηται δι' αὐτὸν μεγάλην συμπάθειαν καὶ ἀφροσύνην. Ὀλόκληρος ἐντούτοις ἡ οἰκογένεια τῆς Κλαίρης ἀπῆλαυσε τὰς ἐκ τοῦ συνοικισίου τούτου προσδοκωμένας ὠφελείας, διότι καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ Ραῦμόνδος κατώρθωσε διὰ τῆς πολιτικῆς ἐπιβροῆς, τοῦ κόμητος νὰ προβιβασθῇ ταχέως εἰς βαθμὸν λοχαγοῦ, καὶ νὰ διορισθῇ ὑπασπιστὴς τοῦ ἀντιστρατήγου Ζωκούρτ. Ἀπὸ δύο λοιπὸν ἐτῶν διατελῶν ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἦτο καταγοητευμένος καὶ ἀπὸ τὸν στρατιωτικὸν βίον καὶ ἀπὸ τὸν ἀρχηγόν του, πρὸς τὸν ὁποῖον συνεδέετο ἄλλως καὶ διὰ δεσμῶν εὐγνωμοσύνης καὶ φιλίας, καὶ διήγε βίον εὐθυμον καὶ ἀμέριμον. Οὐδέποτε σχεδὸν ἡ σπανιώτατα ἀνεπόλει τοὺς πρώτους του ἔρωτας, ἀλλὰ καὶ ὅταν τοῦτο συνέβαινε, μειδίμα χλευαστικὸν διέστελλε τὰ χεῖλη του, ὅπως συμβαίνει ὅταν ἀναπολῆ τις πρᾶγμα πρὸ πολλοῦ παρελθὸν καὶ γελοῖον.

Καὶ μέχρι μὲν τινος τὰ πάντα ἔβαινον κατ' εὐχὴν, διότι κατὰ τύχην δὲν εἶχον ποτὲ πλέον συναντηθῆ ὁ Ραῦμόνδος καὶ ἡ Κλαίρη· ἀλλ' ὑπάρχει μία παλαιὰ παροιμία λέγουσα ὅτι « μόνα τὰ βουνὰ δὲν ἀνταμόνονται » καὶ ἡ παροιμία αὕτη ἐπαλήθευσεν ἐξ ἡμῶν πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς παρούσης ἱστορίας, συναντηθέντων τῶν δύο νέων. Καὶ ὁ μὲν Ραῦμόνδος ἐπλήγη ὡς ὑπὸ κεραυνοῦ καὶ ἐν τῷ ἄμα ἔρωι φλογερὸς ἐφλόγιζε τὴν καρδίαν του· ἡ δὲ Κλαίρη ἰδοῦσα τὸ πάθος του, τὸν ᾤκτειρε καὶ τὸν εἰρωνεύθη, ἀλλ' ὁ Ραῦμόνδος ἄλλο ἀντ' ἄλλου ἐκλαβὼν, ἐτρέφετο μὲ ἐλπίδας καὶ δὲν ἐσυνόδευσε τὸν κόμητα ὅτε οὗτος ἀπῆλθεν ἐκ Παρισίων. Ὁ κόμης κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἐξαμήνου ἀπουσίας του ἔγραψε πρὸς τὴν σύζυγόν του

ἀνά πᾶσαν δεκαπενθημερίαν ὁ δὲ Ραῦμόνδος κατ' ἑβδομάδα. Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι ἡ Κλαίρη ἐπανιδούσα τὸν Ραῦμόνδον συνεκινήθη, διότι ἦτο εὐειδῆς καὶ συμπαθητικὸς νέος· συναίσθανομένη ὅμως τὰ ἱερὰ καθήκοντά της καὶ πεπονηθεὶς εἰς ἐαυτήν, ἐδέχθη μὲν τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἐξαδέλφου της, ἀλλ' οὐδέποτε ἀπήντησεν. Οὗτος λοιπὸν κατ' ἀρχὰς μὲν ἐτρέφετο μὲ κενὰς ἐλπίδας, ὕστερον δ' ἀπελπισθεὶς ἐγένετο σχεδὸν παράφορος ὑπὸ τοῦ πάθους, καὶ ἡ τελευταία του ἐπιστολὴ, ὡς εἶδομεν, περιεῖχε τρόντι ἀπειλὰς. Ἀλλ' ἡ Κλαίρη θεώρησε ληρήματα ἄξια οἴκτου τὰς ἀπειλὰς αὐτάς, καὶ οὐδὲ κἄν τὰς ἔλαβεν ὑπ' ὄψιν.

Ἡ αἴθουσα εἰς ἣν ἐκάθητο ἐκείνη τὴν ἐσπέραν ἦν ἰσόγειος, ψυχρὰ καὶ ὑγρὰ, καὶ ἐπειδὴ τὸ πῦρ τῆς ἐστίας εἶχε σχεδὸν σβεσθῆ, ὁ ἄνεμος εἰσῆρχετο τολμηρότερος ἀπὸ τὰς σχισμάς τῶν ὑψηλῶν παραθύρων. Ἡ δὲ Κλαίρη ἀπὸ ἀδιαθεσίαν καὶ ἀτομίαν μετέπεσεν εἰς νάρκην καὶ ἔβλεπεν ὄνειρα μὲ ἡμικλείστους ὀφθαλμούς. Τῇ ἐφαίνετο ὅτι ὁ Κ. Ζωκούρτ ἐπανῆλθε ζηλότυπος καὶ παρωργισμένος καὶ ὅτι, κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, αἱ ὑπόνοιαι του δὲν ἐστεροῦντο βασιμότητος· ἡ νέα λοιπὸν γυνὴ ἐστέναζε καὶ παρεπονεῖτο ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ἐφιάλτου.

Αἴφνης ἀνωρθώθη διὰ μιᾶς. Ὁ ἄνεμος ἐπετίθετο κατὰ τῶν παραθύρων καὶ ἔσειε τὰ δένδρα τοῦ κήπου. Ἡ Κλαίρη ἠκραάσθη καὶ περιέμενεν ἔμφοβος· νομίσασα δ' ἐπὶ τέλους ὅτι ἀπατάται, ἀπεφάσισε νὰ καθίσῃ· ἀλλὰ τότε ἠκούσθησαν τρεῖς ἐλαφροὶ κτύποι ἐπὶ τῶν ὑάλων ἐνὸς τῶν παραθύρων. Ἡ Κλαίρη ὠχρίασε καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα διὰ νὰ κινήσῃ τὸ σήμαντρον, πάλιν ὅμως ἐκρατήθη καὶ ἐστάθη ἐν ἀμηχανίᾳ. Ἐν τούτοις οἱ κτύποι ἐπανελήφθησαν.

— Ἄν ἦναι αὐτός! ἐψιθύρισεν.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἐξέφραζον ἀμφιβολίαν, τὴν ὁποῖαν πράγματι δὲν ἠσθάνετο, διότι ἐνόησεν ὅτι ὁ Ραῦμόνδος ἐκτύπα, ὅθεν καταπτοηθεῖσα δὲν ἤξευρε τί ἔκαμνε, καὶ ὅμως ἠσθάνθη ὅτι ἡ παρούσα τοῦ ἐξαδέλφου της ἠδύνατο νὰ διεγείρῃ ἐναντίον της σοβαρὰς ὑπονοίας. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ κτυπᾷ βαθυμῶδον σφοδρότερον, καθόσον ἠῤῥαζεν ἡ ἀνυπομονησία του. Τότε τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου ἀπέδωκεν εἰς τὴν κόμησσαν τὸ θάρρος της· ἐσκέφθη λοιπὸν ὅτι δυσὲν ὁάτερον, ἔπρεπε νὰ ἀνοίξῃ, ἢ νὰ φύγῃ ἐκ τῆς αἰθούσης· συγχρίνασα δ' ἐν ἀκραιῖ τὰ δύο ταῦτα εἶδεν ὅτι ἐὰν ἐρρευγεν ὁ κίνδυνος ἦτο βεβαίωτερος

διότι ἔξωθεν ἠδύναντο νὰ ἴδωσι τὸν Ῥαῦμόνδον καὶ ἡ Ὀλίβα Δ' ὠτεμῆρ, ἥτις ἦτον εἰς ἄκρον ἀκριτόμυθος, εἶχεν ὀσφρανθῆ τὰ διατρέχοντα, ἴσως μάλιστα ἐγίνωσκε καὶ τὴν ὑπαρξίν τῆς ἀλληλογραφίας, ὑπῆρχε λοιπὸν ἀμφιβολία ὅτι τὸ πρᾶγμα ἤθελε κοινολογηθῆ! Διὰ τοῦτο ἡ κόμησσα διευθύνθη μὲ ἀπόφασιν πρὸς τὸ παράθυρον καὶ τὸ ἡνοίξεν, ὃ δὲ Ῥαῦμόνδος τὰ ἐνδύματα ἔχων κατὰ βόρρα ὑπὸ τῆς καταπιπτούσης πάχνης, ἐπήδησεν ἐντὸς τοῦ θαλάμου καὶ εὐρέθη γονυπετῆς πλησίον τῆς Κλαίρης.

Ἀγαπητέ μοι ἐξάδελφε, εἶπεν ἡ κόμησσα ψυχρῶς μειδιῶσα, δὲν βλέπω διατί ἐμβαίνετε ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἐνῶ ἐγὼ οὐδέποτε σᾶς ἀπηγόρευσα τὴν διὰ τῆς θύρας εἴσοδον τῆς οἰκίας μου. Ταῦτα λέγουσα ἔκλεισε τὸ παράθυρον καὶ ἐκάθησεν ἡσύχως παρὰ τὴν ἐστίαν. Ὁ δὲ Ῥαῦμόνδος ἐσηκώθη ἀμηχανῶν.

Καθῆσατε, παρακαλῶ, καὶ ἀκροασθῆτέ με, ὑπέλαβεν ἡ κόμησσα σοβαρύνουσα τὴν φωνήν· ἔλαβον τὰς ἐπιστολάς σας, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησα νὰ εἶπω τι εἰς τὸν κόμητα, ἐπειδὴ ἐπέμενον πιστεύουσα ὅτι εἰς τὸν σύντροφον τῶν παιδικῶν μου χρόνων ἀπέμενεν εἰσέτι ἵχνος ὑπολήψεως· βλέπω ὅμως αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅτι ἠπατήθη.

— Ἡδυνάμην νὰ μένω πλέον μακράν σου; ἐτράβλισεν ὁ Ῥαῦμόνδος.

— Ἀγαπῶ τὸν σύζυγόν μου, ὑπέλαβεν ἡ Κλαίρη ἀναλαβοῦσα ὅλην αὐτῆς τὴν ἀταραξίαν, καὶ τρισμεγίστην δυστυχίαν θεωρῶ τὸ νὰ ἀπολέσω τὴν ἐμπιστοσύνην του· τὸ δὲ δυστύχημα αὐτὸ τὸ ἐπέσυρες ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου σὺ, ἐξάδελφέ μου, διότι καταχρησθεὶς τῆς ἀσυνέτου ἀνεκτικότητός μου παρουσιάζεσαι εἰς τὴν οἰκίαν μου ὄχι ὡς συγγενῆς φανερά καὶ ἐνώπιον τῶν ὑπηρετῶν, ἀλλὰ κρυφίως, τὴν νύκτα, ὡς ἂν ἦσο τῶντι εὐνοούμενος ἐραστής. . . Ἐὰν δὲν ἀπέδιδον τὸ κίνημα τοῦτο εἰς νεανικὴν ἀνοησίαν, ἐξάδελφέ μου, θὰ σὲ περιεφρόνου!

— Ὡ Κλαίρη! Κλαίρη! δὲν μὲ λυπεῖσαι, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐπιπλήττεις; ἀνέκραξεν ὁ Ῥαῦμόνδος διὰ φωνῆς ἀπελπιστικῆς. Ταῦτοχρόνος ἐγονυπέτησε πάλιν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπλήσθησαν δακρύων. Ἡ κόμησσα τότε συνεινήθη, ἀλλ' ἐπροσπάθησε νὰ κρούσῃ τὴν ταραχὴν τῆς, ὅπερ δὲν διέφυγε τὴν προσοχὴν τοῦ Ῥαῦμόνδου· διὰ τοῦτο δὲ ἐκείνη εἶπε πάλιν μετὰ μεγαλητέρας ψυχρότητος, θέλουσα νὰ ἐπανορθώσῃ τὸ σφάλμά της,

— Ἐπιθυμῶ νὰ πιστεύσω ὅτι τὰ μέχρι τοῦδε συμβάντα ἦσαν ἀποτέλεσμα παροδικῆς παραφροσύνης.

— Παροδικῆς! . . .

— Ὁ κόμης ὑπῆρξεν εὐεργέτης σου ἐξηκολούθησεν ἡ Κλαίρη, καὶ ἂν στιγμιαίως τὸ ἐλησμονήσας ἀπὸ παραφορὰν, εἶναι καιρὸς νὰ τὴ ἐνθυμηθῆς. . . Ἐν τούτοις τώρα, ἐξάδελφέ μου, ἡ συνομιλία μας πρέπει νὰ τελειώσῃ, διότι καὶ ἡ θεία ἡμπορεῖ νὰ μᾶς καταλάβῃ, καὶ κἀνεις ἐκ τῶν ὑπηρετῶν πιθανὸν νὰ ἔλθῃ, καὶ ἀλλοίμονον τότε εἰς ἐμὲ, χάνομαι διὰ παντός. . .

Ὁ Ῥαῦμόνδος ἠγέρθη, φοβηθεὶς σπουδαίως.

— Εἶμαι τρελλὸς καὶ ἐλεινὸς ἄνθρωπος, εἶπε, διότι δὲν ἐσκέφθην διόλου διὰ τὰ ἐπακόλουθα. Ἐσκέφθην μόνον πῶς νὰ σὲ ἴδῶ, Κλαίρη, καὶ πῶς νὰ ἀπολαύσω αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν. . .

Μακρόθεν ἐν τούτοις ἠκούσθη κρότος συγκεχυμένος τροχῶν καὶ ἵππων· ἄμαξά ἔλεγες ἐπλησίαζεν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς δενδροστοιχίας· καὶ αἱ ὕλα καὶ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ σκύλων ἤρχισαν νὰ προανακρούωνται. Ἡ Κλαίρη ἠκροάζετο προσεκτικῶς

— Ὡ! ἐὰν ἤξευρες πόσον ὑπέφερον, ἐξηκολούθησεν ὁ Ῥαῦμόνδος ἐνθαρβύουθεις ἐκ τῆς σιγῆς τῆς ἐξάδελφης του, ἐὰν ἤξευρες πόσον πικρὰ μοὶ φαίνεται ἡ ζωὴ ἀφ' ἧς ἡμέρας σὲ ἐπανεῖδον ὑπανδρουμενὴν καὶ χωρισμένην διὰ παντός ἀπ' ἐμοῦ, ἴσως ἤθελες μὲ οἰκτεῖρει, Κλαίρη, καὶ ἤθελες μὲ ὑποδεχθῆ μὲ ὀλιγωτέραν ψυχρότητα!

Τὸ ὄχημα ὄλονεν ἐπροχώρει δρομαίως πρὸς τὸν πύργον καὶ ἠκούετο ἤδη εὐδιακρίτως τὸ βᾶδισμα τῶν ἵππων, ἡ δὲ κόμησσα ἠκροάζετο ἀσθμαίνουσα ἐνῶ ὁ Ῥαῦμόνδος οὐδόλως προσεῖχεν.

— Ἄλλοτε μὲ ἠγάπας, ἔλεγες. Ποσάκις ἔχουσα δάκρυα ἐνθυμούμενος τὴν παρελθούσαν εὐδαιμονίαν! Ὡ Κλαίρη, διατί ἠθέτησες τὰς πρὸς ἐμὲ ὑποσχέσεις σου; . . .

— Οἴμοι! ἡ ἀθλία! ἐχάθην. . . ἐψιθύρισεν ἡ νέα γυνὴ διὰ φωνῆς ἐσθεσμένης.

Ὁ Ῥαῦμόνδος τὴν ἐκύτταξεν ἐκ πεπληγμένου, ἐκείνη δὲ ἐξέτεινε σιωπηλῶς τὴν χεῖρα πρὸς τὸ μέρος τῆς δενδροστοιχίας καὶ κατέπεσε λειποψυχούσα ἐπὶ τινος θρονίου.

Ὁ θόρυβος εἶχε παύσει, ἀλλ' ἀμέσως μετ' ὀλίγον σφοδρὰ κτυπήματα ἀντήχησαν ἐπὶ τῆς ἔξω θύρας τοῦ πύργου. Ὁ Ῥαῦμόνδος ἐννοήσας τότε τὸν κίνδυνον, ἀνεσκίρτησε.

— Ὑγίαινε, Κλαίρη, ἀνέκραξε καὶ ἔδραμε πρὸς τὸν ἐξώστην. Ἡ δὲ Κλαίρη ἐγερθεῖσα τρέμουσα καὶ κατατεταραγμένη,

— Μὴ, πρὸς Θεοῦ! ἀνέκραξεν. Τί κάμνεις; θέλεις μήπως νὰ εὐχληθῆς σὺ πρῶτος τὴν καλὴν

ἐπάνοδον εἰς τὸν σύζυγόν μου ;

Ὁ ἐξώστως ἔβλεπε τρώντι ἐπὶ τῆς αὐλῆς καὶ οἱ ὑπνέται ἔτρεχον διὰ νὰ ἀνοίξωσι τὴν θύραν.

— Τί νὰ κάμω λοιπόν ; ἠρώτησεν ὁ 'Ραῦμόνδος εἰς ἑπακρον τεταραγμένος. Εὐρὲ μέσον σωτηρίας, καὶ ἀμέσως θά σέ ὑπακούσω καὶ τὴν ζωὴν μου αὐτὴν θυσιάζω.

Ἡ Κλαίρη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἐν ἀπογνώσει.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον καιρὸς ἐπιθύρισην.

Ὁ 'Ραῦμόνδος ἔτρεχε τῆδε κακείσε ὡς παράφρων, βλασφημῶν καὶ τὴν τύχην καὶ ἑαυτὸν, ταυτοχρόνως δὲ οἱ μοχλοὶ τῆς θύρας ἔτρυξαν ἐξαγόμενοι ἐκ τῶν ἐσχωριασμένων κρίκων. Αἶφνης ἡ κόμησα ἤρπασε τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης λαμπάδα.

— Ἀκολουθεῖ μοι, εἶπε λαμβάνουσα τὸν 'Ραῦμόνδον ἀπὸ τῆς χειρὸς.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχὲς φυλλάδιον.)

ΚΑΙΣΑΡ ΒΕΚΚΑΡΙΑΣ.

ΜΕΓΙΣΤΗΝ ἐντύπωσιν ἐπροξένησεν εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὸν 18ον αἰῶνα ἡ περὶ ἀδικημάτων καὶ ποινῶν πραγματεία τοῦ Βεκκαρίου, ἐκδοθεῖσα κατὰ τὸ 1764. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἀθῶοι καὶ ἔνοχοι, ὑπόδικοι καὶ καταδικοι, πολῖται καὶ πρόσφυγες ἐκλείοντο εἰς τὰ αὐτὰ δεσμοτήρια, καὶ ὅποια δεσμοτήρια ἄνακρινόμενοι ἐν παραβύστω καὶ διὰ βασάνων. Ἡ ἐκτίμησις τῶν ἐγκλημάτων ἦν ἀδικος, ἀνόητος κάποτε, πάντοτε δὲ ὠμοτάτη τῶν ποινῶν ἡ ἐφαρμογή. Ἀβέβαιοι ἦσαν οἱ νόμοι, αὐθαίρετοι οἱ δικασταί, ἡ δὲ κοινωρία ἠγνόει τοὺς λόγους δι' οὓς ἠρπάζετο ἐκ τῶν κόλπων τῆς ἐν μέλος αὐτῆς. Ὁ Βεκκαρίας συνδιελέγετο συχνάκις μετὰ τῶν φίλων του περὶ τῶν νέων ἰδεῶν, αἵτινες τότε εἶχον ἤδη διαδοθῆ καὶ ἐκ τῶν συνδιαλέξεων τούτων θερμινόμενος ἔγραψε τὰ κεφάλαια τοῦ βιβλιαρίου του, ὅπερ τούτου ἔνεκεν ἔχει τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν ἀταξίαν τῆς ἐμπνεύσεως.

Ὁ Πέτρος Βέρρης ἐξήγαγε τὸν συγγραφέα ἐκ τῆς νωθρότητος, ὅστις τέλος ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος φιλολογικῆς φήμης καὶ τῆς ἐλευθερίας, καὶ οἰκτεῖρων τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀθλιότητα, δούλων τοσοῦτων πεπλανημένων ἰδεῶν ἐνέδωκε δούς αὐτὸ εἰς ἐκδοσιν.

Ἐντὸς τῆς πατρίδος του παρῆλθεν ἀπαρατήρητον, μέχρις ὅτου ἡ φήμη του ἔφθασεν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς. Ἦρσεν ἡ ἀποφασιστικὴ, ἀπόλυτος, καὶ ἐν εἰδει ἀξιωματῶν ἔκφρασις του, ἡ ἰσχὺς τοῦ λόγου μέχρι στόμου κάποτε διήκουσα, ἡ ἀποφυγὴ τῆς τότε ἐν χρῆσει σωρείας τῶν παραπομπῶν,

τῆς πομπώδους παρασκευῆς μαθηματικῶν ἀποδείξεων, τοῦ συνήθους μυκτηρισμοῦ καὶ πλήρης ἀγαθότητος, ἀφελοῦς πειθοῦς ἔκφρασις αὐτοῦ. — Ὁ Ἀββᾶς Μαρκελλίτης τὸ μετέφρασεν εἰς τὴν γαλλικὴν δούς αὐτῷ νέαν τάξιν (1) οἱ δὲ ἐγκυκλοπαιδικοὶ μὲ τὴν χαρὰν ἦν αἰσθάνεται τις εὐρίσκων εἰς σύγγραμμα ἄλλου ἀναπτυσσομένης τὰς ἰδίας αὐτοῦ ἰδέας, ἡμιλλῶντο τίς πρῶτος νὰ ἐκθειάσῃ αὐτό. Ὁ Βολταίρος τὸ ἐσχολίασε μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα μεθ' οὗ ὑπερησπίσθη τὸν Καλὰς τὸν Λεβάρ καὶ τὸν Λαλλῆ. Ἐφαίνετο καινοφανές τι ἡ τόλμη τοῦ Βεκκαρίου. Ἡ Καιρία τῆς Βέρνας ἐχάραζεν εἰς τιμὴν αὐτοῦ μετ' ἄλλων. Ὁ Λόρδος Μάνφελδ τὸν ἀνέφερον εἰς τὸ κοινοβούλιον μετὰ σεβασμοῦ οἱ ἡγεμόνες ἐπεκρότησαν εἰς τὰς παρ' αὐτοῦ προτεινόμενας μεταρρυθμίσεις ἡ Αἰκατερίνη Β'. τὰς ἐφῆρμοσε, καὶ ἡ πατρίς του τὸν ἐσυγχώρησε. (2)

Πράγματι δὲν ἦτο νεωτεριστής, ἀλλ' εἰς ὀλίγασελίδας κατεχώρησε πᾶν ὅ,τι ἀνεγινώσκετο διεσπαρμένον εἰς πολλὰ ἐγχειρίδια καὶ εἰς πλείστους ὄσους τόμους. Ἐστηρίζετο ἐπὶ τῶν φιλανθρώπων τῆς ἐποχῆς του ἰδεῶν, γινόμενος μάλιστα περιπυστος χωρὶς νὰ τὸ ἐπεκτείνῃ, ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἀξίαν εἰς τοὺς ἐγκυκλοπαιδικούς, εἰς τοὺς Γάλλους, τοὺς ὁποίους συνέχεε διὰ παραλόγου θαυμασμοῦ. Ἀλλὰ ἄλλο πρᾶγμα εἶνε νὰ ἐμπνησθῆται, καὶ ἄλλο νὰ μιμηθῆται.

Οἱ ἀρχαῖοι εἶχον σεβασθῆ τὸ ἄτομον διότι ἦτο πολίτης, κατὰ τὰ λοιπὰ οὐδεμίαν ἔδιδον σημασίαν οὐδὲ εἰς τὴν ζωὴν του οὐδὲ εἰς τὰ παθήματά του, ὁ χριστιανισμὸς μόνον ἐπελθὼν μᾶς ἐδίδαξε νὰ λατρεύσωμεν τὸν ἄνθρωπον ὡς υἱὸν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ παρὰ τοῖς βαρβάρους ἡ ἀνθρωποκτονία ἐξηγοράζετο διὰ χρημάτων, διετηροῦντο ἐκ τῆς ἀρχαιότητος ποινὰὶ ὠμότατα δι' ἐγκλήματα φηνταστικά, καὶ εἰς τοὺς χρόνους αὐτοὺς τοῦ

(1) Εἰς τὴν ἀχρονολόγητον ἐκδοσιν τοῦ 1776 ἐκτίθεται ὁ λόγος τῶν μεταβολῶν, εἰς ἀπλᾶς μεταθέσεις περιοριζομένων.

(2) Σύγγραμμα τοσοῦτον τολμηρὸν καὶ πλῆρες φωτὸς, ὥστε δὲν ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ ὅτι ἐξεδόθη εἰς χώραν ἐν ᾗ ἐβασίλευεν ἡ ἱερὰ ἐξέτασις (Οὗτως ὁ Βρισῶ δὲ Βαρβίλλι, διὰ τοῦ συγγράμματος τούτου ἀρχόμενος τῆς Φιλοσοφικῆς Βιβλιοθήκης τοῦ Νομοθέτου, Πολιτειολόγου, καὶ Νομοδιδασκάλου) διότι θεωρῶ τὴν πραγματείαν ταύτην ὡς τὴν βᾶσιν πάντων τῶν κατὰ τὸ τμήμα τούτων γνωμῶν ἔργων. Ἄνευ ἀμφιβολίας εἶνε τὸ πρῶτον φιλοσοφικὸν βιβλίον τοῦ εἶδους τούτου. Καὶ εἰς τὰς εἰδήσεις ἐκ τῆς πολιτείας τῶν γραμμάτων (Βέρνα 6 Ἰουλ. 1764). Ἡ πραγματεία περὶ ἀδικημάτων καὶ ποινῶν πρῶτον κατέδειξεν ἐναργῶς τὰς καταχρήσεις τῶν ποινικῶν νόμων.